



ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ,  
ΤΑ ΕΘΝΗ  
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ.

ΓΚΕΪ, ΤΡΑΝΣ, ΛΕΣΒΙΕΣ  
ΒΓΑΙΝΟΥΜΕ  
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Έτος 2024, και ζούμε το πρώτο athen's pride μετά την κατοχύρωση του γκέι γάμου στην Ελλάδα.

Τελικά κερδίσαμε από την δεσμοδέτηση του γκέι γάμου; Μπορούμε επιτέλους ελεύθερα να κατρακυλήσουμε αγκαλιά σε ανθόσπαρτους λόφους με τη σύντροφό μας, να εμφανίσουμε τον Τάκη στο οικογενειακό τραπέζι με το σόι, να φασωθούμε μελαγχολικά στο διάλλειμα μεταξύ των μαθημάτων στη σχολή με εκείνο το πρώην που μας εκπούστρεψε, να περπατήσουμε περήφανα από την Αλεξανδρούπολη έως το Γκάζι; Μπορεί να υπερβάλαμε και λίγο. Μπορεί και όχι. Ούτως ή άλλως δεν πάνε όλα στο Γκάζι με τα πόδια. Ούτε πάνε όλα στο Γκάζι.

Για εμάς, το θέμα δεν είναι αν κερδίσαμε και τι κερδίσαμε αλλά το ίδιο το γεγονός ότι καλούμαστε να απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα. Δεν θέλουμε να μείνουμε στα δράματα περί «ναι/όχι» που κυρίευσαν τον δημόσιο λόγο από την στιγμή της ανακοίνωσης του νέου νόμου.

Δεν θέλουμε να πατρонаρούμε τα κομμάτια προηγούμενων γενιών που η ερωτική τους έκφραση υπήρξε κυριολεκτικά στόχος κρατικής δίωξης, ούτε να αμφισβητήσουμε ότι, σε σχέση με αυτό το νωπό παρελθόν, η σημερινή ορατότητα και δεσμο-






θέτηση συνιστά μία τομή, σε ένα πολύ πραγματικό, υλικό επίπεδο. Ξέρουμε, η καθημερινότητα μπορεί να γίνει πολύ τρομακτική και η αναζήτηση της θαλπωρής, της τρυφερότητας, του «ανήκειν», του να αισθανόμαστε καλά με αυτό που είμαστε χωρίς το άγχος μιας επίθεσης είναι μια καθόλα κατανοητή ανάγκη. Προσπαθούμε, λοιπόν, να κινηθούμε πέρα από ένα άνωθεν επιβαλλόμενο ψευδοδίλημμα «ναι ή όχι» στο γάμο και αναρωτιόμαστε: **τι θυσιάστηκε προκειμένου η ομοφυλοφιλία να γίνει νόμιμη, θεσμικά αναγνωρισμένη, μέχρι και κουλ; Η έξοδος από τη ντουλάπα μήπως σηματοδοτεί και το φθίνεμα όλης της δίκαιης οργής μας, όλης της απωθημένης μας καύλας;** Μοιάζει χθες όταν οι γκέι κοινότητες έθαβαν τους νεκρούς τους από την επιδημία του HIV, και σήμερα τα σύμβολα της ομοφυλοφιλίας πωλούνται στα tiger. Η ουσία της καπιταλιστικής αφομοίωσης είναι η αστραπιαία μετατροπή του μέχρι πρότινος περιθωριακού σε εμπόρευμα. Και φυσικά, ο χώρος του περιθωρίου ποτέ δεν μένει κενός – αναμένεται να κατοικηθεί από νέα αφύσικα, ασύμμετρα, φρικιαστικά σώματα.

Θέλοντας να ξεφύγουμε από το κυρίαρχο ψευδοδίλημμα, προσπαθούμε εδώ να αρθρώσουμε αυτό που εμείς θέλουμε γύρω από όλη αυτή την ιστορία:

## 1. ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ

Η ανάγκη για ένα πλαίσιο που να αναγνωρίζει τα ομόφυλα ζευγάρια και τις οικογένειές τους προκύπτει εξ αρχής από τον αποκλεισμό τους, **όπως κάθε δικαίωμα και κάθε διεκδίκηση ισότητας καθρεφτίζει την πρωταρχική βία του νόμου:** τον διαχωρισμό μεταξύ του νόμιμου και του παράνομου από την κρατική εξουσία, της ζωής που αξίζει να βιωθεί και αυτής που ενεργητικά αφήνεται στην φθορά ή και στον θάνατο.

Μέσα από τον γάμο το κράτος ορίζει τι σημαίνει «συγγένεια» σε ένα αυστηρό πλαίσιο με αναγκαία στοιχεία το «αίμα» (την βιολογική καταγωγή και την προγονικότητα) και το (αναπαραγωγικό) ζευγάρι. Αν υπάρχει ένα πλήθος κοντινών σχέσεων και πρακτικών που πραγματεύονται την αναπαραγωγή της ζωής και την φροντίδα, από συγκατοικήσεις και πολυσυντροφικές σχέσεις, ως σχέσεις με άλλα είδη, παρέες και φίλιες, τότε το κράτος τις περιορίζει θέτοντας τον γάμο ως το προνομιακό πεδίο όπου η κοινωνική αναπαραγωγή και η φροντίδα πλαισιώνονται νομικά, αλλά και απαιτούνται, πειθαρχημένα, για την αναπαραγωγή των υπάρχουσων κοινωνικών σχέσεων.




Η οικογένεια ως δομικό συστατικό της πατριαρχίας, επισφραγίζει το διαχωρισμό δημόσιας-ιδιωτικής σφαίρας. Η σεξιστική βία, οι κακοποιήσεις, οι φωνές από το διπλανό σπίτι προσλαμβάνονται ως μια ιδιωτική υπόθεση του ζεύγους και της οικογένειας και όχι ως μια πατριαρχική πραγματικότητα. Ο γάμος και η οικογένεια, διαλεγμένα ως πεδία νομικού προνομίου, πλάθουν και περιχαράκωνουν τις κοινωνικές σχέσεις. Μας μαθαίνουν πώς να επιτελούμε το φύλο μας, πώς να ερωτευόμαστε, πώς να πηδιόμαστε, πώς να σχετιζόμαστε με τρόπους που ταιριάζουν σε έναν παραγωγικό, πειθαρχημένο και εθνικά συνεκτικό πληθυσμό.

Το κουήρ για εμάς είναι μία πρακτική διάρρηξη αυτής ακριβώς της συνεκτικότητας. Είναι η κατάφαση σε ένα άνοιγμα προς εξερεύνηση των αμέτρητων μορφών που μπορεί να πάρει η συγγένεια, η αγάπη, ο έρωτας, η φιλία, η συνύπαρξη.


## 2. ΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ ΣΤΗΝ ΔΥΣΗ ΞΕΠΛΕΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΡΟΖ

Κατανοούμε κάθε κίνηση θεσμικής αναγνώρισης ως μηχανισμό που ανασυγκροτεί τη λογική του «συνόρου» στο πεδίο της καθημερινής ζωής. Το σύνορο έτσι, πέρα από την υλική του βάση, μπορεί να ιδωθεί ως ένα μετακινούμενο σύστημα πειθαρχήσεως και επιτήρησης αυτού που τίθεται κάθε φορά στη σκιά της εθνικής κανονικότητας, απειλούμενο από αυτήν ή απειλητικό προς αυτήν. Από τα εθνικά σύνορα που σκορπούν το θάνατο σε ό,τι δεν εντάσσεται στην εθνική περηφάνια και οικονομική εκμετάλλευση, στην χάραξη από έναν εθνικόφρονα μαρκαδόρο της διάκρισης μεταξύ του «εσωτερικού από τον εξωτερικό εχθρό». Από την περιχαράκωση του δημόσιου από τον ιδιωτικό χώρο, με τον περίκλειστο «χώρο» του ζεύγους και της οικογένειας ως τον κατεξοχήν χώρο υποτίμησης, κακοποίησης, ξυλοδαρμών, βιασμών, γυναικοκτονιών. Από τα σύνορα που επιβάλλει η κυρίαρχη ετεροκανονικότητα στα σώματά μας, ενώ αυτά αγωνίζονται να εκφραστούν, να διεκδικήσουν, να ανασάνουν, στα σύνορα που χαράσσονται στα σώματα των πόλεων με νέες περιφράξεις και επεκτεινόμενο εξευγενισμό (gentrification). Για όλα αυτά με τα οποία έρχονται αντιμέτωπα τα φτωχά, τα έγκλειστα, τα τρανς, τα μεταναστά, όσα δεν χωρούν ή δεν θέλουν ή αποτυγχάνουν να χωρέσουν στο εθνικό αφήγημα που προβάλλεται ως συμπεριληπτικό, προοδευτικό ή ειρηνικό.





Ο νόμος περί ισότητας στον γάμο δημοσιεύεται σε μια εποχή πολεμικών συρράξεων γεωγραφικά και γεωπολιτικά κοντά «στο σπίτι». Ο πόλεμος ρωσίας-ουκρανίας συνεχίζει να σκορπά το θάνατο με αμέτρητους νεκρούς και τραυματίες, με τους δύο στρατούς να ανταλλάσσουν συνεχώς στρέμματα αιματοβαμμένης γης και βιομηχανικού τσιμέντου. Το ισραηλινό κράτος συνεχίζει να δολοφονεί, να εκτοπίζει και να εξαθλιώνει τους παλαιστινιακούς πληθυσμούς και κοινότητες. Ενθαρρυνόμαστε να δούμε αυτή την αντιπαραβολή υπό ένα γνώριμο ρατσιστικό πρίσμα: **Από τη μία, η «δύση» ως μια χωρίς συγκρούσεις ολότητα, με πυξίδα τον ανθρωπισμό και μόνο καλές προθέσεις (ακόμα και όταν διεξάγει πόλεμο). Και από την άλλη, η, ανεπίδεκτη, στα διδάγματα πολιτισμού της πρώτης, «ανατολή» με τον οπισθοδρομισμό της, υπανάπτυκτη, απολίπιση, ξένη.** Έτσι το ελληνικό κράτος, όπως και κάθε δυτικό, από τη μία κόπτεται να ψηφήσει το νόμο για τον γάμο ομόφυλων ζευγαριών κι από την άλλη κάνει μαθήματα «δυτικού εκπολιτισμού» στέλνοντας φρεγάτες στα παράλια της υεμένης. Από τη μία βοηθά και χορηγεί τη διοργάνωση των pride στο εσωτερικό του διαφημίζοντας την ανεκτικότητα και την συμπερίληψή του στο διαφορετικό, από την άλλη περνάει από κόσκινο τη ΛΟΑΤΚΙ plus ταυτότητα κουήρ μεταναστών που αιτούνται άσυλο, με fast-track συνεντεύξεις, σιγοντάρει τα κυνήγια μεταναστών από εθνικιστικές γκρούπες, στοχοποιεί μετανάστες για φωτιές που καίνε χιλιάδες στρέμματα δάσους, δολοφονεί εκατοντάδες μετανάστες στα σύνορα του έβρου και του αιγαίου/ιονίου και συγκαλύπτει την ρατσιστική και πατριαρχική δόμηση της έννομής του τάξης.



Όλες αυτές οι κινήσεις δεν είναι αντιφατικές αλλά συμπληρωματικές. Δεν συγκινούμαστε από τους νόμους που δήθεν θα φέρουν την ισότητα, από τις χορηγίες εταιριών του pride που επιδιώκουν να προβληθούν και να ξεπλυθούν πουλώντας ειρήνη, αλληλεγγύη και ίση μεταχείριση στην εργασία. Μας εξοργίζουν οι εικόνες ισραηλινών στρατιωτών στα πεδία σφαγής που σηκώνουν rainbow σημαίες, νομιμοποιώντας την γενοκτονία των παλαιστινίων “in the name of love».

**Κλείνουμε πονηρά το μάτι σε όσα είναι καχύποπτα με την ευγενική ρητορική του δημοκρατικού κόσμου.** Στεκόμαστε αλληλέγγυα στους εκατοντάδες χιλιάδες ανυπότακτους των επιστρατεύσεων της ουκρανίας και ρωσίας που αρνούνται να γίνουν αναλώσιμοι στα πολεμικά παιχνίδια των κυριάρχων. Στους αρνητές στράτευσης και κάθε αντιστεκόμενο εντός του ισραήλ και της παλαιστίνης. Στεκόμαστε αλληλέγγυα στα μεταναστά που δέχονται τη βία των συνόρων, των κρατών, των εθνικισμών, της πατριαρχίας. Μια αλληλεγγύη που μας κάνει συνεχώς να επαναλαμβάνουμε: κανένα δεν είναι πραγματικά ελεύθερο, αν δεν είμαστε όλα μας.

### 3. ΖΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ, ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ ΔΟΥΛΕΥΟΝΤΑΣ Η ΑΛΛΙΩΣ JUST GET READY FOR WORK, WORK, WORK, WORK, WORK, WORK

Οι διεκδικήσεις των κινημάτων των προηγούμενων δεκαετιών έχουν οδηγήσει στην αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας στα δυτικά κράτη. **Επειδή όμως, στα ίδια κράτη, όπου η μόνη οργάνωση της ζωής που μπορεί να νοηθεί ως δυνατή είναι αυτή του καπιταλισμού και της ελεύθερης αγοράς, το κούήρνες ταυτόχρονα κεφαλαιοποιήθηκε.** Δημιουργούνται έτσι νέες υποκειμενικότητες, στο πρότυπο της ετεροκανονικότητας, και νέες κατηγορίες καταναλωτών, που φέρουν μεγαλύτερη ποικιλία χαρακτηριστικών φύλου και σεξουαλικότητας, παραμένοντας όμως εντός μίας λογικής κατανάλωσης και ατομικής ανέλιξης που αορατοποιεί τον ταξικό ανταγωνισμό.

Σύμφωνα με το νόμο για την ίση μεταχείριση στην εργασία στο μοντέλο αντίστοιχων παρεμβάσεων ενσωμάτωσης άλλων κρατών της ε.ε., απαγορεύονται οι διακρίσεις, μεταξύ άλλων, για λόγους σεξουαλικού προσανατολισμού, ταυτότητας ή χαρακτηριστικών φύλου. Όλα όσα εργαζόμαστε σε αυτό το περιβάλλον γνωρίζουμε πως στην πραγματικότητα είναι πολύ δύσκολο να αποδείξει κάποιο εργαζόμενο ότι υφίσταται διάκριση, ειδικά σε μια καθημερινότητα διαρκούς επισφάλειας, εντατικοποίησης, ξεχειλωμένων ωραρίων, εργοδοτικής τρομοκρατίας, και, στην περίπτωση των ατόμων που δεν προέρχονται από ευρωπαϊκές χώρες και η παραμονή τους εδώ εξαρτάται από άδειες ειδικού σκοπού, της απειλής της απέλασης. Οι τελευταίες νομοθετικές ρυθμίσεις -ν.5053-2023- έρχονται να επικυρώσουν εκ νέου αυτές τις συνθήκες. Η απόλυση νοείται ως προσωπική αποτυχία, ενώ η απόλυτη ευθυγράμμιση με τα συμφέροντα των αφεντικών είναι η συνταγή επιτυχίας για την ανέλιξη στην εταιρική ιεραρχία.

### 4. ΑΘΕΝΣ ΠΡΑΗΝΤ ΑΕ: ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ, ΠΛΥΣΕΙΣ, ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

Ο μόνος τρόπος αποφόρτισης από την καθημερινή αυτή πίεση είναι να βρεθούμε στην αγκαλιά μιας άλλης εταιρείας, τώρα ως καταναλωτά. Τα τελευταία χρόνια, και ειδικά κάθε Ιούνιο, οι μεγάλες πολυεθνικές μάς προσκαλούν να τους αφήσουμε όσα λεφτά μας περισσεύουν από το νοίκι και το ρεύμα που διαρκώς αυξάνονται, μιας και τα προϊόντα τους πλέον απευθύνονται και σε μας, όπως δείχνουν οι

**μεγάλες rainbow σημαίες στις βιτρίνες τους.** Παράλληλα, συμμετέχουν κάθε χρόνο στο Athens Pride, διακηρύσσοντας την ανοιχτότητά τους και ξεπλένοντας όλες τις νόμιμες και παράνομες εργασιακές αυθαιρεσίες και πολλές φορές και τη συμμετοχή τους στην πολεμική διαδικασία. **Με δυο λόγια, pinkwashing και rainbow capitalism.**

Χαρακτηριστικά, η Google, χρυσός χορηγός του φετινού πράηντ και κύρια υπεύθυνη για τον μετασηματισμό του ίντερνετ σε μέσο συλλογής εμπορεύσιμων δεδομένων, έχει υπογράψει, μαζί με την Amazon, συμφωνία ύψους 1,2 δισεκατομμυρίων δολαρίων με το υπουργείο άμυνας και τον στρατό του ισραήλ. Το ίδρυμα ωνάση από την άλλη, επίσης χρυσός χορηγός, έχει αναλάβει την κεφαλαιοποίηση της κουήρ αντικουλτούρας, πουλώντας εναλλακτικότητα στα μεγάλα «κέντρα πολιτισμού» και καταλαμβάνοντας τον διαρκώς συρρικνωμένο δημόσιο χώρο. Ανάμεσα στους υπόλοιπους χορηγούς του φετινού Athens Pride είναι η Teleperformance, τα Lidl και η E-Food, που τα τελευταία χρόνια έχουν διαπρέψει στις απολύσεις, στα χρωστούμενα δεδουλευμένα, στην καθημερινή υποτίμηση και πειθάρχηση και στις διακρίσεις εργατών με βάση την ηλικία, το φύλο, τη φυλή και τη σεξουαλικότητα τους. **Τα συμπεριληπτικά αφεντικά, συμπεριληπτικά μας ξεζουμίζουν.**


Το Athens Pride δεν θα μπορούσε να λείπει κι από την τουριστική βιομηχανία ή αλλιώς το «εθνικό προϊόν», καλώντας κυρίως πλούσιους δυτικούς να καταναλώσουν LGBT friendliness σε ξενοδοχεία, μπαρ, καφέ, σάουνες, εστιατόρια στην 365 μέρες το χρόνο ανοιχτή στον τουρισμό Αθήνα και τα νησιά-γκέυ πρωτεύουσες (μύκονος, ερεσσός)



**5. ΤΟ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΦΙΛΑΕΙ ΤΟ ΑΛΛΟ**

**ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΚΛΩ ΤΣΟΥΝ ΦΑΣΙΣΤΕΣ**

Από τον τρόπο με τον οποίο άνοιξε ο διάλογος γύρω από τα λοατκι δικαιώματα και τον γάμο έγινε ένας πολιτικός επαναπροσδιορισμός, και μία αναζωπύρωση των —ήδη ασταμάτητων και καθημερινών— ομοτρανσφοβικών επιθέσεων. Από τον έλληνα νοικοκυραίο που απειλείται από οποιαδήποτε έκφραση δεν επιβεβαιώνει τη «φυσική» αντρική κυριαρχία, μέχρι τις φασιστικές γκρούπες που οργανώνονται στο δρόμο επιτιθέμενες σε μετανάστες και κουήρια και γεμίζοντας τους τοίχους της πόλης με σβάστιγκες, διακινείται μια συνωμοσιολογική ανάγνωση της πραγματικότητας όπου οι γκέι και η ξενόφερτη «νέα τάξη πραγμάτων» υποκαθιστούν το κράτος και τον καπιταλισμό ως οι πραγματικοί «εχθροί του λαού». Σύμφωνα με το αφήγημα αυτό, οι γκέηδες κυβερνούν τον κόσμο και απειλούν το ελληνικό έθνος με αφανισμό μέσα από την αποδυνάμωση της οικογένειας και των έμφυλων ρόλων (we wish). Η εικόνα μιας ισχυρής ελίτ που κινεί τα νήματα δεν είναι πρωτότυπη για τον κόσμο αυτό, καθώς προϋπάρχει και σε μία γνωστή αντισημιτική εκδοχή.



## 6. ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ, ΤΕΛΙΚΑ, «ΚΟΥΗΡ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ»;

Ως κουήρια, ζούμε σε μία εποχή ιδιαίτερης αντίφασης: Από την μία παρατηρούμε ένα συντηρητικό ξέσπασμα που μας θέτει ως την μεγάλη απειλή καταστροφής της κοινωνικής τάξης και των θεσμών της, ενώ, από την άλλη, οι πολιτικές της αφομοίωσης μας φέρνουν σε μία απόγνωση - νιώθουμε ότι αδυνατούμε να αποτελέσουμε την μεγάλη καταστροφή της κοινωνικής τάξης και των θεσμών της.

Όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση, που για την προστασία των συνόρων της δολοφονεί μεταναστά, είναι σπόνσορας του Athens Pride και του EuroPride που φέτος θα διεξαχθεί στη Θεσσαλονίκη, αναρωτιόμαστε: μήπως μέσα στις διαδικασίες αφομοίωσης που μετέτρεψαν την εξέγερση του Stonewall σε μία παρέλαση οργανωμένη από δημοτικές αρχές και εταιρίες, έχει αλλάξει και η ίδια η έννοια της «υπερηφάνειας»; Από την στιγμή που τα «LGBTQ δικαιώματα», όπως και τα «γυναικεία δικαιώματα» χρησιμοποιούνται τόσο πολύ για να ξεπλύνουν τις πολεμικές πολιτικές του δυτικού μπλοκ, **μήπως καταλήγει και το Athens Pride να βρομάει λίγο white pride;** Θα τολμήσουμε να πούμε πως ναι.

Athens Pride, EuroPride, White Pride, LGBTQ Pride. Η υπερηφάνεια δεν είναι ένα ιδιαίτερα άξιο συναίσθημα από μόνη της. Το υπερήφανο «εγώ» είναι μια θέση που συνήθως στέκεται απέναντι σε κάποιον «Άλλο». Πώς διαφέρει λοιπόν η κουήρ υπερηφάνεια; Όπως γράφει η Sarah Ahmed, «η στιγμή της κουήρ υπερηφάνειας είναι η άρνηση να νιώσεις ντροπή όταν αντικρίζεις εκείνον που ντρέπεται για εσένα».

Η υπερηφάνειά μας δεν αποβλέπει στην εδραίωση κάποιων ταυτοτήτων ως κανονικών. Δεν είναι ο δρόμος για την εξασφάλιση καπιταλιστικών ευκαιριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. **Η υπερηφάνειά μας είναι, πολύ απλά, αλλά και πολύ δυνατά, μία παρέμβαση στην περιθωριοποίηση και στη βία που δεχόμαστε.** Στην αποστροφή, την αηδία, την θλίψη ή την ντροπή που απαιτείται να νιώσουν οι άλλοι για εμάς αλλά και εμείς για τα εαυτά μας. Αν, παραφράζοντας το σύνθημα, είμαστε υπερήφανα γκέι, τρανς, λεσβίες και ιέρειες του αίσχους, είναι επειδή είμαστε η ντροπή αυτού του έθνους. **Ξέρουμε ότι οι εθνικισμοί πάντα πλάθουν ντροπιαστικούς Άλλους. Θα είμαστε πάντα και περήφανα προδότες τους.**

ανώμαλα, φρικιά, φτωχά, αόρατα, μεταναστά, άρρωστα:

Είμαστε (με) αυτά που δεν χωράνε στην κυρίαρχη εθνική κανονικότητα.

ενάντια στην καταπίεση, την εκμετάλλευση, τον εκτοπισμό και το θάνατο,  
αντιστεκόμαστε, αγωνιζόμαστε καθημερινά, φροντίζουμε και χτίζουμε  
σχέσεις αλληλεγγυής.

Για την καταστροφή κάθε εξουσίας, διπόλου και διαχωρισμού,  
κάνουμε ορατό το ακατανόητο  
απειθαρχούμε στις συμμορφώσεις της κανονικότητας  
ενάντια στα έθνη-κράτη, τον πόλεμο και την ειρήνη τους  
ενάντια στον καπιταλισμό και την πατριαρχία

Ενάντια στα σύνορα ενάντια στους νόμους γκέι τρανς λεσβίες  
βγαίνουμε στους δρόμους!

Είμαστε αδερφές, δεν κάνουμε σκοπιές  
Είμαστε και τρανς, δεν μπαίνουμε σε τανκς

Queers against nations, armies and wars  
Solidarity to all deserters of the world

Καθετί κουηρ και μη κανονικό  
μέσα από εξέγερση θα γίνει ορατό

καλούμε σε αναρχοκουήρ πορεία  
αντι-εθνικής υπερηφάνειας

**ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ**

**28/06/2024**

**19.00**

κουηρ αναρχικά ενάντια στα σύνορα και την πολεμική πραγματικότητα